

"Moderskänslor kan stjälpa en relation"

Alla människor vill bli sedda. Vill ha bekräftelse. Helt enkelt – bli älskade. Jag tror vi alla har upplevt den där stora kärleken, han med stort H. Den som alltid oavsett om vi idag lever i andra relationer, fortfarande finns kvar i vårt hjärta. Men frågan är om det är nyttigt för en människa att alltid ha den "där" kärleken som faktiskt "stör" lite ibland. För du kanske jämför?

Min största kärlek levde jag tillsammans med i 17 år. Han är död sen 14 år tillbaka och må han vila i frid. I många år höll jag kvar i just hur vår kärlek var. Rättare sagt i hur h a n s kärlek såg ut.

2020 träffade jag en man efter ha varit själv i några år. Trötta på relationer var vi båda. Och vi bildade en gränslös vänskap. Men som ofta väcks det även andra känslor till liv. Och ännu en gång öppnade jag dörren till mitt innersta rum. Där "lilla " flickan Maria finns. Jag vågade öppna den dörren.

Jag var grundlöst och kravlöst ärlig för det betydde mycket för den man jag träffat. Det var helt underbart för en stark vänskap fanns i botten. Perfekt tyckte jag och åren gick.

Min särbo var 15 år yngre än jag. Och efter ett tag började vissa saker synas. Men det hade egentligen ingenting att göra med honom. Kanske på grund av hans ålder gick även jag "ned" några kliv. Och plötsligt kom mina moderskänslor fram. Nu i efterhand vet jag absolut vad jag i n t e arbetat med alls och vad jag har en förmåga att ta fram hos mig själv som lockar just vissa män. Modersinstinkt!

Så jag står kvar efter "förlåt" och "det ska aldrig hända igen". Några konsekvenser har det blivit, men som bara hållit

några veckor. Likt för mina barn i tonåren. Så egentligen stjälpjer jag ju den man jag säger mig älska med alla mina "det är ok, jag älskar dig ju".

Självklart är man ALLTID två som dansar. Och nu idag när vi enbart är väldigt nära vänner och alltid en enad allians kan jag inse att jag började jämföra den här kärleken med min första kärlek. Den som jag hade mellan det att jag var 13 och 32 år gammal. Ok, lite skumt känner jag själv. För den relationen är helt över. Han har varit död i 14 år. Det som jag däremot aldrig arbetat med är skilsmässan i den relationen. Jag är klar med kärleken där men hade inte alls sett mina egna fel och brister och min del i den relationen. Så jag drogs tillbaka till år som jag trodde jag lämnat.

Det som gör mest ont är att jag nog mer stjälppte min f d särbo, som jag fortfarande älskar men inte så som en kvinna ska se på en man. Men jag stod kvar som hans trygga punkt i livet.

Så, för att detta aldrig mera ska hända finns två alternativ. Att aldrig mer gå in i en relation. Nej, det är inte ett val. För jag är värd att älskas.

Val två är att i mina samtal stänga den dörren och att för alltid lämna mina modersinstinkter för de som faktiskt inte är mina barn.

För alla vi människor förtjänar kärlek och fina relationer.